

и увива дѣтето, безъ да има съ що да го увие. Дрехата ѝ е лѣтна, па и не струва вече. Авдеичъ чува, че дѣтето плаче, тя го уговаря, но никакъ не може да го успокои. Става Авдеичъ, излиза на двора и я повика. Тя го чу и се обърна.

— Какво си застанала тъй на студа съ дѣте? Ела вжтрѣ да се стоплишъ и да го прѣповиешъ. Ето тукъ!

Тя се почуди. Гледа — побѣлѣлъ старецъ съ прѣстилка, съ очила, я кани, и трѣгна подиръ му. Влѣзоха вжтрѣ и старецътъ я заведе при своя креватъ.

— Поседни тукъ, по-близо до печката, ще се постоплишъ и ще нахранишъ дѣтето.

— Млѣко нѣмамъ, сама не съмъ яла цѣль день, — рече тя, но пакъ подаде гърдата си на дѣтето.

Авдеичъ поклати глава, отиде и извади хлѣбъ, зе една паница да налѣе чорба; извади изъ печката гърнето съ кашата, но тя още не бѣ сварена; налѣ само чорба и сложи на масата.

— Седи, каже, и си полапни, а бебенцето азъ ще гледамъ: умѣя да ги залѣгвамъ — и азъ съмъ ималъ такива.

Жената се прѣкръсти, седна и почна да еде, а Авдеичъ присѣдна на кревата до малкото. Гука, свирка му той се устнитѣ си, но нели нѣма пусти зжби, Дѣтето сѣ реве. И Авдеичъ измисли съ прѣстъ да го плаши: махне съ прѣста си тъкмо до устата му и бързо го отдрѣпне: Не му дава да го оближе: изцапанъ е нечистъ е. И заяпа се пеленачето въ прѣста, млѣкна, а зе и да се смѣе. Зарадва се много Авдеичъ. А жената яде и разказва коя и отъ кждѣ е.